

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **V. M. G.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2019, č. j. MV-131324-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 17. 10. 2019, č. j. MV-131324-4/SO-2019, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 8. 2019, č. j. OAM-767-21/ZP-2019, **se pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2019, č. j. MV-131324-4/SO-2019, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 8. 2019, č. j. OAM-767-21/ZP-2019, kterým byla dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a bylo rozhodnuto dle § 77 odst. 3 téhož zákona o tom, že žalobce je povinen vycestovat z území České republiky ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně 30 dní od propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že hodnocení a zkoumání dopadu zrušení povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života bylo ze strany správních orgánů výhradně paušální, celým odůvodněním se prolíná v zásadě pouze jeho odsouzení pro přečin neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2, odst. 3 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) ve spolupachatelství podle § 23 téhož zákoníku dílem dokonáný, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, přičemž však vzhledem k dikci § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců byl správní orgán I. stupně povinen se zabývat především přiměřeností rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu především do jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti zdůraznil, že aby správní orgán mohl tyto dvě skutečnosti vůči sobě poměřit, měl by nejprve soukromé, rodinné a celkové zázemí žalobce v České republice bez důvodných pochybností zjistit a až následně tato zjištění poměřit oproti závažnosti jeho trestněprávního jednání. Dle žalobce správní orgán I. stupně, i když provedl navrhovaný výslech jeho osoby, obsahově ho jako důkaz zcela pominul, stejně tak jako všechny doložené listinné doklady včetně vyjádření jeho manželky a dětí. V odůvodnění se pak správní orgán I. stupně v zásadě omezil na konstatování, že tyto listiny byly založeny a že výslech se žalobcem byl proveden, nicméně jaké závěry z těchto důkazů vyplývají a jak konkrétně správní orgán I. stupně tyto důkazy hodnotil, již správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí neuvádí. Reálně tak soukromé a rodinné zázemí žalobce nepoměřil oproti závažnosti jeho protiprávního jednání. Správní orgán I. stupně pouze opakovaně odkázal na to, že nelegální obchod se zvířaty a částmi jejich těl je celosvětovým problémem s dalekosáhlými dopady, kdy rozvedl, že dle jeho názoru nejenže dochází k hubení vzácných a ohrožených druhů zvířat, ale dochází také k narušování celkové přírodní rovnováhy, přičemž již dále alespoň v obecné rovině nijak nezohledňuje, že Česká republika není zemí, kde k hubení takových živočichů reálně dochází.
3. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobce konstatoval, že zrušení trvalého pobytu by mělo být skutečně až nejkrajnějším řešením v případě potřeby ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a zdraví. Dle žalobce jeho trestněprávní provinění nedosáhlo takové intenzity, aby vyžadovalo zrušení jeho povolení k trvalému pobytu a tím i odloučení od manželky a dvou nezletilých dětí na předem neznámou, pravděpodobně však velmi dlouhou dobu. Především upozornil na to, že obě nezletilé děti již na domovský stát nemají žádné vazby, jejich případný návrat za otcem je tak zcela vyloučen. Poznamenal, že pokud jde o nastíněnou možnost, že by požádal o „nižší pobytový status“, nejví se takový postup účelným a reálným, neboť o právních titulech opravňujících cizince k pobytu na území České republiky je rozhodováno na základě podané žádosti a za podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců, přičemž nelze předjímat, jakým způsobem příslušný orgán o žádosti rozhodne.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalovaný soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný trval na zákonnosti a správnosti jeho rozhodnutí, přičemž odkázal na část III. napadeného rozhodnutí, kde se dostatečně podrobně vyjádřil k odvolacím námitkám žalobce a v tomto vyjádření neshledal potřebu změny.

Posouzení věci soudem

5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo [vnitř] platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší povolení k trvalému pobytu, byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
8. Soud se nejprve zabýval obecně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplynulo ze žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný dospěl k závěru, že došlo k naplnění dikce § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalovaného je dále patrné, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil. Žalovaný při jeho rozhodování vycházel především z vlastní evidence, rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 8. 1. 2018, sp. zn. 3 T 138/2014, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2018, sp. zn. 9 To 96/2018, a opisu rejstříku trestů. Žalovaný rovněž hodnotil dopad jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a shledal, že v tomto případě nebude dopad jeho rozhodnutí znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Své úvahy v tomto směru v rozhodnutí žalovaný odůvodnil. Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
9. Z § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců plyne, že pro zrušení trvalého pobytu dle tohoto ustanovení je třeba, aby současně byly splněny dvě podmínky, a to odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let a přiměřenost tohoto rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Mezi účastníky není v posuzované věci sporu o tom, že žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2018, sp. zn. 9 To 96/2018, ve spojení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2018, sp. zn. 9 To 96/2018, pravomocně odsouzen pro přečin neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 téhož zákoníku dílem dokonaný, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců. Žalovaný je stejně jako správní soud vázán rozhodnutími trestního soudu o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a nemůže si o těchto okolnostech učinit úsudek sám. Je tedy naplněna první podmínka obsažená v § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro zrušení trvalého pobytu, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

10. Poté se soud zabýval klíčovou námitkou žalobce spočívající v nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí. Soud při hodnocení dané otázky odkazuje např. na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* K otázce přiměřenosti zdejší soud dále vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, v němž je uvedeno, že: *„... se poměřuje ‚něco k něčemu‘, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“*
11. Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte dále platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 této úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci také definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Nejvyšší správní soud se otázkou práv dítěte v daném kontextu podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019–40, v němž odkázal na četnou judikaturu ESLP, která podrobně vymezila kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince řídit (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019–28).
12. Z uvedené judikatury vyplývá, že určujícím kritériem při posuzování přiměřenosti správního rozhodnutí je zájem dítěte. V zájmu dítěte zcela jistě, zejména v případech páchané trestné činnosti, nemusí být vždy setrvat s oběma rodiči. Nicméně zájem dítěte v každém jednotlivém případě musí správní orgán především definovat a zjistit veškeré skutkové okolnosti v té které věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016–33, ve kterém soud uvedl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům, a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit).

13. Zdejší soud nepovažuje skutkový stav týkající se soukromého a rodinného života žalobce zjištěný správními orgány za dostatečný. Je třeba zdůraznit, že řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je zahajováno z moci úřední a je to správní orgán, který v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018–34). Je tedy pravdou, že nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, co se týče nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti ani neoznačí. Nicméně správní orgány si pro své rozhodnutí musí opatřit takové podklady, aby mohly bezpečně zjistit osobní a rodinnou situaci cizince a následně kvalifikovaně posoudit dopad ztráty povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života. Uvedené se ovšem v případě žalobce nestalo.
14. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že jeho rozhodnutí nepřiměřeným způsobem nenaruší rodinný život žalobce ve vztahu k jeho manželce a jeho nezletilým synům T. D. G., nar. „X“, K. H. G., nar. „X“, a M. T. G., nar. „X“. Svůj právní názor týkající se přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce poté žalovaný odůvodnil zejména na straně 3 až 5 svého rozhodnutí tím, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce má v České republice manželku a nezletilé syny, přičemž manželka žalobce je způsobilá postarat se a pečovat o jejich tři nezletilé děti. Žalovaný zdůraznil, že žalobce může požádat o nové oprávnění k pobytu, které pro něho nebude tak výhodné jako povolení k trvalému pobytu, ale bude moci nepřetržitě na území České republiky pobývat s rodinou. Dále žalovaný uvedl, že v přechodné době, kdy bude muset žalobce po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vycestovat, bude oprávněn se pravidelně stýkat se svými dětmi díky jednorázovým vízům, jak ve prospěch dětí požaduje Úmluva o právech dítěte. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce si již v době páchání trestné činnosti musel být vědom důsledků pro jeho rodinu a zájem o pobyt na území.
15. Z obsahu správního spisu plyne a žalobce již v řízení vedeném u správního orgánu I. stupně upozorňoval, že je ženatý a má tři nezletilé syny, přičemž s nimi sdílí společnou domácnost. Žalobce při jeho výslechu, který dne 28. 5. 2019 provedl správní orgán I. stupně, uvedl, že si s manželkou a dětmi, které mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, denně volá, ve věznici ho nenavštěvují, přičemž dále vypověděl, že se před jeho uvězněním na péči o nezletilé syny podílel výchovně i finančně, a to napůl s manželkou. I přes tyto informace se správní orgány vztahem žalobce k jeho manželce a jejich společným synům nijak nezabývaly. Správní orgány tudíž ani v náznaku nezjišťovaly rozhodné a aktuální skutečnosti týkající se rodinného života žalobce. Žalovaný tedy vůbec nezkoumal, jaký má žalobce vztah se svými dětmi, jak se žalobce podílel na výchově synů,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jak se žalobce ekonomicky i fakticky podílel na chodu domácnosti, nezjišťoval, zda a do jaké míry je jeho rodina na žalobci ekonomicky závislá. Soud proto shrnuje, že správní orgány dostatečně nezjistily intenzitu vazeb žalobce k jeho manželce a zejména k jejich nezletilým synům a na zjištění daných okolností zcela rezignovaly.

16. Nutno zdůraznit, že žalobce ve správním řízení upozorňoval na to, že jeho rodinné vazby jsou silné, s manželkou a dětmi sdílí společnou domácnost a že po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody chce s manželkou provozovat obchod. Za takové situace bylo povinností žalovaného i správního orgánu I. stupně tomuto hledisku věnovat pozornost a důkladně je posoudit, neboť správní orgány musí z moci úřední zkoumat případné rodinné a soukromé vazby cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37). Správní orgány pro jejich závěry o přiměřenosti rozhodnutí rodinnou situaci žalobce nezkoumaly a v rozhodnutích nehodnotily. Soud přitom zdůrazňuje, že žalobce byl správním orgánem I. stupně vyslechnut, ale správní orgán I. stupně výsledku žalobce ke zjišťování intenzity rodinných vazeb žalobce především k jeho synům nevyužil, otázky kladené žalobci byly pouze obecné a povrchní. V dané věci se tedy pro úplné a řádné zjištění skutkového stavu nabízel kromě výsledku žalobce, který by byl zaměřen na intenzitu jeho rodinných vazeb na území České republiky, výslech jeho manželky, neboť právě její výslech mohl objasnit okolnosti jejich společného soužití a intenzitu vazeb žalobce k nezletilým synům.
17. Soud uzavírá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí ohledně přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění, čímž bylo napadené rozhodnutí zatíženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí pro vadu řízení zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenými pochybeními je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a je možné očekávat i rozsáhlejší dokazování a četné úkony správního orgánu I. stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V dalším řízení správní orgány provedou další důkazy ke zjištění skutečného stavu věci ve výše naznačeném směru. Na základě takto doplněného správního spisu znovu posoudí, zda lze dopady rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu považovat za přiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány jsou právním názorem vysloveným soudem v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
18. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobce na jednání trval, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
19. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. března 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.